

Brad Thor

Operatie Snow Dragon

Karakter Uitgevers B.V.

Voorwoord

*Hongkong
Een week eerder*

De lucht was zwaar en vochtig. Drukkend, maar dat was gebruikelijk voor deze tijd van het jaar met zijn moessonregens. Buiten voelde het alsof je in een sauna liep. De man transpireerde al na een paar honderd meter lopen. Tegen de tijd dat hij bij de kruising kwam, plakten de kleren aan zijn lichaam. De Glock die hij achter op zijn rechterheup bewaarde, was glibberig van het zweet.

Wapens, geld en een berg hightechapparatuur. Het leek wel een film. Maar dat was het niet. Dit was echt.

Hij sloeg rechts af in de richting van de grote onoverdekte markt. Die zag eruit alsof er een autobom vol neonverf ontploft was. Alles, tot aan de felgekleurde zangvogeltjes in hun onmogelijk kleine kooitjes, was schreeuwerig van kleur. Er hing een heel gamma aan geuren, van gember en knoflook tot de stank van afgewerkte olie die opsteeg uit de afvoeren van restaurants en de vetbakken van de vele straatkoks.

Er stonden roestige emmers vol levende krabben, bakken met palingen en ondiepe kommen water met vis. Mannen en vrouwen probeerden af te dingen bij de sinaasappels, de paprika's, het rauwe varkensvlees en de kip.

Ken Harmon bewoog zich zigzaggend over de markt, als smeltwater over de stenen van een droge rivierbedding. Hij focuste nergens op, maar registreerde alles: elke sigaret die werd aangestoken, elke krant die omhoogging, elke mobiele telefoon die werd gebeld. De kakofonie aan geluiden drong zijn oren binnen en alles werd geïdentificeerd, geanalyseerd, geclasificeerd en opgeslagen.

Hij bewoog zich rustig, beheerst, professioneel. De Central Intelligence Agency had juist hem naar Hongkong gestuurd omdat hij nooit in paniek raakte. In Washington was al paniek genoeg, plus het gerepatrieerde lichaam van David Cahill.

Cahill had in Shanghai als undercoveragent voor de CIA gewerkt. Hij was een aristocratisch type en had aan een prestigieuze universiteit gestudeerd.

Hij kende de juiste mensen en ging naar de juiste feestjes. En hij zag de dingen zwart-wit. Grijs was voor professionele leugenaars, zoals diplomaten en mannen zonder ballen die niet het lef hadden om hardop te zeggen waar het op stond, en zeker niet als de situatie slecht was. Cahill vond dat er veel slechts in de wereld was, vooral in China. Daarom had hij de taal geleerd en gevraagd of hij daar gestationeerd kon worden.

Als onofficiële undercoveragent genoot hij niet de diplomatieke onschendbaarheid die andere CIA-medewerkers die buiten een ambassade of consulaat werkten wel hadden. Cahill was een spion geweest, een echte geheim agent. En hij was heel goed in zijn werk geweest. Hij had een stevig netwerk opgebouwd, met contacten binnen de Communistische Partij, het Volksbevrijdingsleger en zelfs de Chinese inlichtingendiensten.

Via deze contacten was Cahill iets op het spoor gekomen, iets wat ernstige gevolgen kon hebben voor de nationale veiligheid van de Verenigde Staten. Maar toen hij op een avond een ontmoeting had met een van zijn belangrijkste vrouwelijke contactpersonen, kreeg hij een hartaanval en viel dood neer.

De contactpersoon was een deejay uit Shanghai met de naam Mingxia. Haar feesten behoorden tot de beste in China. Beroemdheden, drugs, mooie vrouwen... alles was aanwezig. En via die feesten was ze in de rijkste en machtigste kringen van China beland.

Mingxia had echter nogal wat problemen, en dat maakte haar rijp voor rekrutering door de CIA. Maar na Cahills dood was ze plotseling van de aardbodem verdwenen. De CIA kon haar nergens vinden. Ze wilden antwoorden hebben en zochten overal naar haar. Twee weken later dook ze plotseling weer op.

Dat gebeurde via een noodcommunicatielijn die Cahill voor haar had opgezet: een messageboard op een onopvallend forum dat werd gemonitord door Langley. Maar sinds de verdwijning van Mingxia was er druk gespeculeerd binnen de CIA. Hadden de Chinezen haar te pakken genomen? Was Cahill verraden? Had deze vrouw iets met zijn dood te maken? Was dit een valstrik?

Naar verluidt had ze informatie over plannen voor een verwoestende aanval op de Verenigde Staten, maar niemand wist of ze te vertrouwen was. De Agency was wanhopig op zoek naar meer informatie. En dus hadden ze Ken Harmon gebeld.

Harmon was geen gladde corpsbal zoals Cahill. Hij was groot, had het postuur van een blok beton en ging niet naar trendy feestjes. Meestal zat hij alleen te drinken in haveloze bars in achterafstraatjes in de meest afschuwelijke oorden. Hij was een ruige vent die aan niets of niemand ge-

bonden was en hij had maar één doel. Als er iemand op de alarmknop drukte, verscheen Harmon.

Hij wilde de contactpersoon in Hongkong ontmoeten. Die locatie was logischer dan Shanghai en veiliger dan Beijing, vooral voor een blanke.

Harmon had een koffiebar uitgekozen. Een kopie van Starbucks. Het was er druk, met precies de goede mix van Chinezen en blanken. De mensen zaten in mobiele telefoons te praten en op laptops te tikken. Ze hadden oortjes in en luisterden naar muziek of keken naar een video. Waar zijn de koffie en de krant? Verdomme, dacht hij, waar zijn de kranten gebleven?

Er was een voor- en een achterdeur, wat betekende dat je er op twee manieren uit kon, drie zelfs, als je het raampje op het damestoilet meetelde, dat voor dat doel ingetrapt moest worden en uitkwam in een smalle ventilatieschacht. Het herentoilet was een doodlopende weg – letterlijk. Als je daar werd ingesloten, kon je geen kant op. Maar Harmon was niet van plan dat te laten gebeuren.

Er had zich een fijnmazig netwerk van bewakers over de buurt verspreid. Hij had er zo een paar uitgepikt. Mannen die er te gezond en te gladgeschoren uitzagen. De spierbundels van de Agency liepen er rond, voormalige Special Operations-types. Ze konden fantastisch met vuurwapens overweg en waren geweldig om in je team te hebben als alles in de soep liep, maar ze waren veel te zichtbaar. Harmon had gezegd: geen oppassers. Zijn verzoek was echter genegeerd.

Hij had ook gewild dat ze een vliegticket voor de vrouw zouden kopen, zodat ze elkaar in de prettige, anonieme luchthavenlounge op Hong Kong International konden ontmoeten. De luchthaven was een beveiligde omgeving waar het veel moeilijker was om wapens naar binnen te smokkelen. En gemakkelijker om onraad op te merken voordat het echt misging. Les één uit het handboek voor spionnen. Maar ook die wens was niet gehonoreerd.

Langley was van mening dat het vliegveld te zwaar beveiligd was, wat voordelig kon uitpakken voor de Chinezen. De CIA wilde graag een openbare gelegenheid met meerdere vluchtroutes. Ze hadden auto's, safehouses, reservekleding, medische uitrusting, valse paspoorten en zelfs een raceboot stand-by staan. Ze hadden zelfs de onwaarschijnlijkste gebeurtenissen besproken en voor elk afzonderlijk probleem een plan bedacht. Zó ongerust waren ze.

Bij binnenkomst scande Harmon snel het café. De lucht voelde aan alsof de airconditioning was aangesloten op een fles pure, verse zuurstof. Hij pakte een papieren servet en begon boven op zijn kaalgeschoren hoofd het zweet weg te vegen, helemaal tot onder aan zijn brede nek. Hij bestelde

een blikje cola zonder ijs. Door schade en schande had hij het effect van ijsblokjes in vreemde landen leren kennen.

Hij betaalde contant, pakte een glas en een servet, keek om zich heen en zag een geschikt tafeltje.

Het stond niet te dicht bij het raam, maar ook niet zo ver achterin dat hij de deur niet meer kon zien of wat er buiten op straat gebeurde.

Hij had geen elektronica bij zich. Geen laptop, geen mobiel, geen walkietalkie. Hij had ook geen papieren bij zich. Behalve zijn groot kaliber Glock, een paar reservemagazijnen en een mes droeg hij niets wat hem met iets of iemand of een bepaalde plek in verband kon brengen. Zo werkte een professional.

Hij haalde een bankbiljet uit zijn zak en vouwde dat in de vorm van een hart: de vorm waar Mingxia naar uit moest kijken. Zwanen kon hij ook, maar iedereen deed zwanen. Dat was het eerste wat je leerde. Als hij een ontmoeting met een contactpersoon van de andere sekse had, maakte hij meestal een hart. Het was weer eens wat anders. Sommigen vonden het leuk, anderen niet. Het maakte hem niets uit. Een hart was gewoon een hart.

Toen hij het hart klaar had, legde hij het midden op een wit servet. Het was opmerkelijk, maar niet heel erg opvallend en in elk geval niet zichtbaar vanaf de straat. Waarschijnlijk viel het je alleen op als je langs het tafeltje liep op weg naar het damestoilet, en zelfs dan alleen maar als je ernaar op zoek was.

Een uur later kwam er een vrouw binnen die haar pas even inhiel toen ze langs zijn tafel liep. Het was nauwelijks merkbaar, maar het was genoeg. Hij wist dat ze het had gezien.

Terwijl Mingxia in het damestoilet was, inspecteerde Harmon het café en de straat ervoor. Hij lurkte aan zijn tweede blikje cola en bladerde door een van de gratis toeristenmagazines die in elk café en fastfoodrestaurant in Hongkong te vinden waren.

Toen Mingxia terugkwam en weer langs zijn tafeltje liep, zag ze alleen nog het hart. Het servet was weggehaald. *De kust is veilig*. Niemand had haar gevolgd. Ze kon rustig gaan zitten. Mingxia bestelde thee bij het buffet en ging aan het tafeltje naast hem zitten.

Ze was knap. Veel knapper dan op de foto die Cahill in haar dossier had bewaard. Hij begreep waarom hij haar had gerekruteerd. In haar dossier stond dat ze familie had die geld nodig had. Dat was altijd het geval. Harmon wilde er niets over weten. Hij was niet gekomen voor een date met haar, maar alleen om haar te debriefen en haar zo nodig te helpen uit China weg te komen. Hij was blij dat ze Engels sprak.

Mingxia haalde de bril uit haar tas die Cahill haar had gegeven en legde die op de bank tussen hen neer.

Voordat hij uit de Verenigde Staten was vertrokken, hadden ze Harmon uitgelegd hoe hij de bril moest gebruiken. Hij was er niet weg van, maar hij was beter dan de eerdere versies die Google voor de Agency had ontwikkeld. De projector ter grootte van een legosteen was vervangen door eentje met de omvang van een nietje. Maar de bril was nog steeds te sciencefictionachtig naar zijn smaak.

Het was natuurlijk wel een betere manier om informatie uit te wisselen dan via het ruilen van koffertjes onder tafel of via een grote envelop met rapporten en bewakingsfoto's die je in handen werd gedrukt. De bril beschikte ook over een knop waarmee in één keer alle data gewist konden worden, als het ernaar uitzag dat ze in verkeerde handen zouden vallen.

Harmon zette hem op, verplaatste zijn aandacht weer naar het magazine en deed alsof hij las.

Terwijl de gegevens voor de lens langs scolden, vielen de puzzelstukjes een voor een op hun plaats.

'Weet je zeker dat dit waar is?' vroeg hij.

'Ja,' antwoordde Mingxia.

Ze konden natuurlijk niet alleen op haar woord afgaan. Maar als het waar was, dan hadden de Verenigde Staten een probleem. Een levensgroot probleem.

'Wat betekent die tekst in het Chinees die steeds voorbijkomt?' vroeg hij. '*Xue Long*?'

'Dat is de codenaam voor de operatie.'

'Wat betekent het?'

'Xue Long is een mythisch wezen waarvan wordt beweerd dat het duisternis, kou en dood brengt.'

'Is er een vertaling voor?'

'Je zou het een sneeuwdraak kunnen noemen.'

Washington, D.C., Situation Room in het Witte Huis

De minister van Defensie schraapte zijn keel. ‘Meneer de president, neemt u me niet kwalijk, maar ik wil voorstellen om een aantal onderdelen van onze Vijfde Vloot in de Middellandse Zee naar de Zevende Vloot in de Stille Zuidzee te verplaatsen.’

‘Ik vind ook dat we moeten overwegen om extra bommenwerpers in die regio te stationeren,’ voegde de voorzitter van de gezamenlijke chefs van staven toe.

De president bestudeerde de verzameling beelden die overal zichtbaar waren. Hij had wel verwacht dat hij tijdens zijn presidentschap op de proef gesteld zou worden, maar nog niet zo snel en niet in deze mate.

Paul Porter had er twee termijnen als gouverneur op zitten toen hij de presidentsverkiezingen won door de Amerikanen op hun eergevoel aan te spreken. Hij was een innemende vent van begin zestig: een rijzige, verzorgd uitzijnde man die van het buitenleven hield en er met zijn verweerde gezicht uitzag alsof hij net zo gemakkelijk een v Stripje naar Montana kon leiden als het allerbelangrijkste ambt ter wereld bekleden.

Hij stond erom bekend altijd de waarheid te spreken, ook als die onaangenaam was. Porter koos er niet voor de mensen alleen te vertellen wat ze wilden horen, wat in de politiek vaak de handigste weg is. Maar het was niet langer in Amerika’s belang om maar de helft van het verhaal voorgeschoteld te krijgen.

Porters campagne had zich gericht op een betere, welvarender toekomst voor de hele natie. Hij had de kiezers een Amerika beloofd dat in vrede leefde, met zichzelf en met de rest van de wereld. Maar zoiets vroeg om de nodige inzet, zoals bij alles wat de moeite waard is. De zin ‘We moeten vandaag werken aan de veiligheid van morgen’ was steeds teruggekeerd in zijn toespraken. Hij citeerde veelvuldig een van de stichters van de Verenigde Staten, dr. Joseph Warren, en herinnerde de Amerikanen er herhaaldelijk aan dat de vrijheid van alle toekomstige generaties afhing van

wat zij nu deden. Deze terechte oproep om iets te gaan doen, had na alles wat het land had meegemaakt een veel diepere betekenis gekregen.

‘Eerst wil ik graag het belangrijkste nieuws horen,’ antwoordde de president, en hij bladerde naar de bladzijde die hij zocht. ‘Wie is hier onze China-expert?’

Alle ogen richtten zich op de China-analist van de CIA, Stephanie Esposito. ‘Dat ben ik, meneer de president,’ zei ze terwijl ze haar hand opstak. Ze was zenuwachtig. Nooit eerder was ze bij een briefing van de president aanwezig geweest.

‘Agent Esposito, nietwaar?’

‘Ja, meneer de president.’

‘Ik heb begrepen dat u ons het Chinese concept van onbeperkte oorlogvoering graag wilt uitleggen.’

‘Ja, meneer, dat klopt.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik denk dat dit de allerbelangrijkste doctrine is die ze in de afgelopen jaren hebben ontwikkeld. Alles wat ze doen is daarvan doordringen, met name Operatie Snow Dragon.’

De president knikte. ‘Kunt u degenen die niet op de hoogte zijn van het concept “onbeperkte oorlogvoering” uitleggen wat dat precies inhoudt?’

‘Natuurlijk, meneer de president,’ antwoordde Esposito. ‘China beschouwt de Verenigde Staten als de allerbelangrijkste vijand. Generaal Chi Quam-you, de minister van Defensie, heeft gezegd dat een oorlog met de Verenigde Staten onvermijdelijk en niet te voorkomen is.’

Tegelijkertijd beseffen de Chinezen dat ze de Verenigde Staten niet op de conventionele manier kunnen verslaan. Wij lopen te ver voor in technologisch opzicht. Maar “de minderen kunnen de meerderen verslaan”, volgens generaal Fu Haotian, de chef-staf van het Volksbevrijdingsleger.

Dat kan echter alleen maar als de regels op dat terrein worden genegeerd, en dat is precies wat twee zeer gevaarlijke kolonels van het Volksbevrijdingsleger in de jaren negentig hebben gedaan. De kolonels Qiao Liang en Wang Xiangsui hebben toen het traditionele concept van oorlogvoering losgelaten. Daardoor heeft China een volledig andere kijk op oorlogvoering en op zichzelf gekregen.’

‘Hoe bedoelt u?’

‘In hun doctrine over onbeperkte oorlogvoering maken Liang en Xiangsui korte metten met het idee dat China zich op elk conventioneel slagveld met de Verenigde Staten moet kunnen meten. Waarom zou je een strijd uitvechten als je sowieso gaat verliezen? De kolonels stelden voor dat China alleen de strijd zou aanbinden als ze wisten dat ze konden winnen.’

De kern van hun filosofie is in feite een genadeloze, onconventionele aanvalsstrategie. Kolonel Liang heeft zelfs gezegd dat de eerste regel van onbeperkte oorlogvoering is dat er geen regels zijn. Alles mag. Bommen laten afgaan in bioscopen, het Amerikaanse elektriciteitsnet platgooien, het internet lamleggen, onze voedsel- en watervoorraad vergiftigen, vuile bommen gooien, chemische of biologische aanvallen uitvoeren... in hun nieuwe filosofie is alles geoorloofd.

China heeft daardoor een voorsprong, want we zien dat soort acties niet aankomen. Massale mobilisaties van soldaten of iets dergelijks zullen niet plaatsvinden. Bij onbeperkte oorlogvoering zijn vliegtuigen, soldaten en tanks in de traditionele zin eigenlijk totaal overbodig.

‘Maar iemand zal die aanvallen toch moeten uitvoeren?’ kwam de chef-staf van de president tussenbeide.

Esposito knikte. ‘Klopt. Het Volksbevrijdingsfront heeft dan misschien wel miljoenen hackers die de oorsprong van een cyberaanval kunnen maskeren, maar daadwerkelijke aanvallen op de Verenigde Staten zijn een ander verhaal. Daarom waren Liang en Xiangsui ook voorstanders van het zo veel mogelijk financieren, uitrusten en inzetten van derden. Ze vonden moslimterroristen daar uitstekend geschikt voor.’

De aanwezigen keken elkaar aan.

‘U moet begrijpen dat het voor China van cruciaal belang is dat ze nooit met een aanval in verband gebracht kunnen worden. Door het inzetten van derden, die waarschijnlijk niet eens in de gaten hebben dat ze China’s vuile karweitjes opknappen, kan China elke betrokkenheid ontkennen. De wereld zou een perfecte zondebok hebben en op deze manier zou China internationale strafmaatregelen ontlopen. En voordat onze bondgenoten in actie komen, moet er uiteraard waterdicht bewijs zijn dat China achter de aanval op de Verenigde Staten zit.’

‘En zelfs in dat geval zouden sommigen van onze bondgenoten er het lef niet voor hebben. Het zou het begin zijn van een derde wereldoorlog.’

‘Dat is precies waar China op rekent,’ antwoordde Esposito.

De directeur van de Binnenlandse Veiligheidsdienst schudde zijn hoofd. ‘Ik kan me nog steeds niet voorstellen dat China alles op het spel zet voor een aanval op ons. Waarom zouden ze dat doen?’

Esposito keek de president aan, die haar een knikje gaf ten teken dat ze kon antwoorden.

‘De Chinezen zijn ongelofelijk doelgericht en pragmatisch ingesteld,’ zei ze. ‘Ze zien een teken al voordat ze de wand hebben gezien. Meneer de directeur, ze gaan langzaam dood. De lucht is vervuild. Het water is vervuild. Ze hebben al het hout gekapt en alle mineralen uit de grond gehaald.’

Minder dan vijf procent van het land in China is geschikt voor landbouw. De investeringen die ze in Noord-Afrika hebben gedaan, zijn een fiasco gebleken. Ze hebben daar zelfs aanzienlijke verliezen geleden. De mijnen hebben nog geen fractie opgeleverd van wat ze hadden gedacht.

En ondertussen is de Chinese bevolking blijven groeien, terwijl de economie steeds slechter is gaan draaien. China heeft dagelijks te maken met rellen en massale sociale onrust, die overigens nooit het internationale nieuws halen. In de steden is niet genoeg werk en de boeren die naar het platteland terugkeren, gaan dood van de honger. Er gaan geruchten dat er in sommige streken waar nauwelijks wetten gelden en de mensen ten einde raad zijn, occultisme en zelfs kannibalisme voorkomen. Nadat de omstandigheden verslechterden is China, net als Noord-Korea, een broeinest geworden van nieuwe ziekten die met geen enkel medicijn te bestrijden zijn en die een bedreiging vormen voor de hele wereld. Daar liegen ze voortdurend over tegen de WHO en andere internationale gezondheidsorganisaties.

De Chinezen weten dat er aan het eind van de tunnel geen licht te zien is, maar een trein die recht op hen afkomt.’

‘Dus als reactie komen ze onze bronnen stelen?’

‘Daar gaat het dus om. De Chinezen zien het niet als stelen. Ze zien het als overleven. Alle maatregelen die ervoor kunnen zorgen dat China overleeft, zijn niet alleen acceptabel, maar onontkoombaar. Ze moeten wel.’

‘Zelfs als dat betekent dat er oorlog komt?’

Esposito knikte en de president bedankte haar. Daarna wendde hij zich tot de directeur van de Nationale Inlichtingendienst. ‘Met deze gegevens in ons achterhoofd wil ik het nu graag hebben over wat de CIA in Hongkong heeft ontdekt.’

‘Dank u, meneer de president,’ zei de directeur, en hij wendde zich tot de andere leden van de Nationale Veiligheidsraad. ‘Zoals u inmiddels allemaal weet, heeft een CIA-contact met toegang tot hooggeplaatste leden van het Volksbevrijdingsleger en het Chinese ministerie van Staatsveiligheid ontdekt dat er mogelijk een aanval op de Verenigde Staten wordt gepland, met als codenaam Snow Dragon.’

Hoewel de contactpersoon geen datum of werkwijze kon noemen, denken we dat de aanval ophanden is. De Chinezen hebben een sterftcijfer van negentig procent beraamd voor het komende jaar, en daarom vermoeden we dat we hier met iets van nucleaire of biologische aard te maken hebben.’

‘Raketten?’ vroeg de minister van Justitie.

De directeur van de Nationale Inlichtingendienst schudde zijn hoofd.

‘We denken van niet. Volgens de gegevens die de CIA heeft verzameld, hebben de Chinezen een Oeigoerse stroman, ene Ismail Kashgari, gebruikt om in Pakistan een tussenpersoon van Al-Qaida met de naam Ahmed Yaqub te benaderen. Wij denken dat Yaqub was ingehuurd om de juiste mensen voor de operatie te verzamelen.’

‘De regio waar de Oeigoeren wonen grenst toch aan Afghanistan?’ vroeg de directeur van de Binnenlandse Veiligheidsdienst. ‘Kunnen we die Kashgari ergens bereiken?’

‘Hij is dood,’ antwoordde de directeur van de Nationale Inlichtingendienst. ‘We denken dat de Chinezen hem hebben vermoord om hun betrokkenheid te verdoezelen.’

‘En hoe zit het met Ahmed Yaqub? Weten we waar hij is?’

‘Ja,’ antwoordde de president. ‘We hebben voldoende informatie over Yaqubs verblijfplaats. Er wordt op ditzelfde moment een actieplan opgesteld.’

‘Hebben we behalve deze Ahmed Yaqub verder nog aanknopingspunten?’ vroeg de minister van Justitie.

‘Ja, we hebben nog een aanwijzing,’ antwoordde de directeur van de Nationale Inlichtingendienst. ‘Volgens de CIA-contactpersoon hebben de Chinezen in Noord-Korea een speciaal detachement van het Volksbevrijdingsleger getraind.’

‘Wat is er dan zo speciaal aan?’ vroeg de directeur van de Binnenlandse Veiligheidsdienst.

‘Wij denken dat het een of andere landingsmacht is, die getraind wordt om na de aanval binnen te vallen. Zoals jullie op de schermen kunnen zien, is het gebied waar ze waarschijnlijk hun training volgen met netten afgedekt. We kunnen dus niet zien wat ze van plan zijn. Als we daarachter kunnen komen, weten we misschien ook om wat voor aanval het gaat.’

‘Hoe wilt u dat dan doen?’

‘We willen een vier man sterk SEAL-verkenning- en surveillanceteam inzetten,’ antwoordde de minister van Defensie.

De minister van Justitie leek even van zijn stuk gebracht. ‘In Noord-Korea?’

Hij knikte.

De minister van Justitie keek de minister van Buitenlandse Zaken aan en vroeg: ‘Wat is uw standpunt hierover?’

De minister van Buitenlandse Zaken nam even de tijd om zijn gedachten te ordenen en zei toen: ‘Ik steun de president, maar ik maak me wel zorgen over een aantal zaken.’

‘Waarover dan?’

‘Een deel van de informatie die de CIA heeft binnengekregen, is inmid-

dels bevestigd, maar die is nog steeds grotendeels afkomstig van één bron. Dat is gevaarlijk. We weten niet of hier de officiële Chinese Volksrepubliek China aan het werk is. Voor hetzelfde geld gaat het om een solitair opererend individu uit hun inlichtingendienst, het leger of zelfs de Chinese Communistische Partij. We weten het gewoonweg niet.'

'En dat is nou precies de reden waarom deze operaties in Noord-Korea en tegen Ahmed Yaqub nodig zijn,' stelde de voorzitter van de gezamenlijke chefs van staven. 'U kunt ze ook onderzoeksmissies noemen, als u zich daar beter bij voelt.'

'Met wapens en lui van Special Operations Forces.'

'Het is inderdaad geen dagje naar Disneyland, meneer de minister.'

De minister van Buitenlandse Zaken haalde diep adem, blies zijn wangen bol en ademde heel langzaam uit. 'Het is mijn taak om diplomatiek te zijn en ik geef de voorkeur aan diplomatieke kanalen, maar de president heeft gelijk. De Chinezen mogen niet weten dat we hen verdenken.'

Alle ogen richtten zich nu op Porter. De risico's waren groot, maar nietsdoen was nog gevaarlijker. Beide operaties moesten doorgang vinden. Een leider met verantwoordelijkheidsgevoel kon in deze situatie geen andere beslissing nemen.

Hij knikte naar de directeur van de Nationale Inlichtingendienst en de minister van Defensie en zei: 'Ik geef het groene licht.'

De mannen pakten meteen hun beveiligde telefoons.

'Operatie Blackbird kan beginnen,' zei de directeur van de Inlichtingendienst in zijn telefoon.

Even later kreeg de minister van Defensie verbinding. 'We hebben toestemming voor Operatie Gold Dust,' zei hij.

Blackbird en Gold Dust waren de codenamen die de CIA en het ministerie van Defensie willekeurig hadden gekozen voor twee missies die Amerika tegen een onbeschrijflijk wrede aanval of mogelijk een allesvernietigende oorlog moesten beschermen.

Nadat ze hadden besproken welke militaire onderdelen verplaatst konden worden zonder de Chinezen wakker te schudden, werd de bijeenkomst beëindigd.

Terwijl het team voor nationale veiligheid de Situation Room verliet, vroeg de president de minister van Financiën nog even te blijven. De CIA had nog meer belangrijke informatie vergaard, die tijdens de briefing opzettelijk was achtergehouden.

Toen ze alleen waren zei de president: 'Dennis, je moet iets voor me doen, maar daar mag niemand iets van weten.'